

Η ΑΡΧΗΜΕΝΙΑ

Ἄρχημενιά κι' ἀρχηχρονιά κι' ἀρχή τοῦ Γεναρίου.
 Κι' ἀρχή πού ἔγῃκεν ὁ Χριστός τριῶ μερῶ παιδάκι,
 ὄλο τόν κόσμο γύρισε ὡσάν καλογεράκι.
 Αὐτά τά σπίτια τά ψηλά τά μαρμαροχτισμένα,
 ἢ πέτρα εἶναι μάλαμα, τό χῶμα εἶν' ἀσῆμι
 καί μέσ' τή μέση τοῦ σπιτιοῦ κοιμᾶτ' ὁ Ἄη-Βασίλης.
 Ποιός εἶναι ἄξος κι' ἀρκετός, νά πᾶ ἄ νά τον ξυπνήσει.
 Ἐγώ ἔμαι ἄξος κι' ἀρκετός, νά πᾶ ἄ νά τόν ξυπνήσω.
 Δῶστε μου μῆλα δώδεκα, κυδῶνια δεκαπέντε
 καί δυό φλασκές ἀθόνερο, νά πᾶ ἄ νά τόν ξυπνήσω.
 Ξύπνα Ἄφέντη μ' Ἄφεντιά καί μὴν πολυκοιμᾶσαι,
 γιατί ὁ ὕπνος ὁ πολὺς βαραίνει καί χαλάει.
 Κι' ἀπάνω στό παράθυρο, γαρυφαλλιά καί πράσινο,
 στέκει μιά περιστέρα καί τοῦ χρόνου τέτοια μέρα.
 Καί τοῦ χρόνου.

Ο ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες, ἄν εἶναι ὀρισμός σας,
 ἦρθα, νά καλαντίσωμε εἰς τό ἀρχοντικό σας.
 Ἄγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπό τὴν Καισαρεία,
 βαστᾶ εἰκόνα καί κερὶ, χαρτί καί καλαμάρι.
 Τό καλαμάρι ἔγραφε καί τό χαρτί ὀμίλει.
 Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι καί πόθεν κατεβαίνεις.
 Ἄπό τῆς μάννας μ' ἔρχομαι καί στό σχολεῖό μου πάω.
 Κάτσε νά φᾶς, κάτσε νά πιεῖς, κάτσε νά τραγουδήσεις.
 Ἐγώ γράμματα μάθαινα, τραγούδια δέν ἤξερω.
 Καί σάν ἤξερεις γράμματα, πέ μας τὴν Ἄλφαβήτα.
 Καί τό ραβδί' ἀκούμπησε, νά πεῖ τὴν Ἄλφαβήτα.
 Ξερό ραβδί, χλωρό ραβδί, χλωρά βλαστάρια ἔπετα
 καί κάτω ἀπ' τὰ βλαστάρια του μιά κρυσταλλένια βρύση,
 πού κατεβαῖναν πέρδικες καί βρέχαν τὰ φτερά τους
 καί λέγαν στόν ἀφέντη μας τόν πολυχρονεμένο.
 Σένα σοῦ πρέπ' ἀφέντη μας, καρᾶδια ν' ἀρματώνεις
 καί τὰ σκοινιά τῶν καρδιῶ νά τὰ μαλαματώνεις.
 Ἡ πλώρη νᾶναι μάλαμα, ἢ πρύμη νᾶναι ἀσῆμι

και μέσ' τή μέση τ' ἄμπαριού ὄλο μαργαριτάρι.
 Καί πάλι ξαναπρέπει σου ἀτλάξι νά κοιμᾶσαι,
 βελουδο νά σκεπάζεσαι, νά μήν κρυολογᾶσαι.
 Πολλά 'παμε τ' ἀφέντη μας, ἄς ποῦμε τῆς κερᾶς μας.
 Κερά ψηλή, κερά λιγνή, κερά καμαροφρύδα,
 π' ὄλο τόν κόσμο γύρισα μά ὅμοια σου δέν εἶδα.
 Π' ὅταν σειστεῖς καί λυγιστεῖς καί πᾶς νά προσκυνήσεις,
 σάν τή φριγάδα φαίνεσαι, πού πᾶς νά πολεμήσεις.
 "Ὅταν σέ γέννα ἤ μάννα σου κι' ὅταν σέ κοιλοπόνα,
 τό κεπαρίσ' ἀγκάλιασε καί σ' ἔβγαλε Πατρῶνα.
 Πατρῶνα μιά, Πατρῶνα δυό, ἑφτά φορές Πατρῶνα.
 Πολλά 'παμε καί τῆς κερᾶς, ἄς ποῦμε καί τοῦ γιουῦ σ' ας.
 "Ἐχεις τό γιού, τόν καλογιού, τό γιού τόν πενεμένο,
 πού πᾶ' νά πιάσει τό χαρτί καί χύνει τό μελάνι.
 Καί λέρωσε τά ρουῖχα του, τά χρυσοκεντημένα,
 ὅπου τοῦ τά κεντούσανε οἱ τρεῖς Βασιλοπούλες.
 "Ἡ μιά 'τανε τοῦ Πρίγκηπα, ἡ ἄλλη τοῦ Βεζύρη
 κι' ἡ τρίτη ἡ πιό μικρότερη, τοῦ μέγα Βασιλέα.
 Πολλά 'παμε τοῦ γιουῦκα σας, ἄς ποῦμε καί τῆς κόρης.
 "Ἐχεις καί κόρη ἔμορφη, πού δέν την ἔχ' ὁ Ρήγας.
 Οὔτε στήν Πόλη βρίσκεται οὔτε στή Βενετία.
 Γραμματικός τήν ἐζητᾶ, πολλά προικιά γυρεύει.
 Γυρεύ' ἀμπέλι' ἀτρύγητα, χωράφια μέ τά στάχνα,
 γυρεύει, καί τή θάλασσα μέ ὄλα τά καρᾶδια.
 Γυρεύει καί τόν κυρ-Βοριά, νά τά καλαρμενίζει.
 Πολλά 'παμε κι' ἀπόπαμε, ἄς ποῦμε καί τοῦ χρόνου.
 Τοῦ χρόνου καί τ' ἀντίχρονου, σάν τοῦτες τίς ἡμέρες,
 νά εἴμαστε χαρούμενοι καί καλοκαρδισμένοι.
 "Ἀνοιξε πόρτα μ' ἀνοιξε, νά σέ χαρεῖ πού σ' ἔχει.
 "Ἀνοιξε τ' ἀργυρόμπουγγο, τό ἀργυροκουντουνάτο
 κι' ἄν ἔχεις γρόσι δῶσ' το μας, φλουρί Κωνσταντινάτο.
 Κι' ἄν ἔχεις κόρη ἔμορφη, βγάλ' τη νά μᾶς κερᾶσει,
 νά τήνε χαιρετίσομε, νά ζήσει, νά γεράσει.
 Σ' αὐτό τό σπῆτι πούρθαμε πέτρα νά μή ραῖσει
 κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ χίλια χρόνια νά ζήσει.
 Κι' ἀπάνω στό παράθυρο γαρυφαλλιά καί πράσινο,
 στέκει μιά περιστέρα καί τοῦ χρόνου τέτοια μέρα.
 Καί τοῦ χρόνου.